

som de faa i forskellige Retninger. Min ærede Kollega (Rottbøll) mente, at vi skulde have et Fotografialbum, som skulde sendes rundt; det maatte saa indeholde Fotografier af de berusede, medens de ere i fuld Stemning, thi et Menneske ser, som bekendt, anderledes ud i ædru Tilstand end naar han er beruset. Men skulle vi have flere eller mange af den Slags Love, tror jeg, at den ærede Minister skulde tage under Overvejelse at udgive en lille Lommebog over, hvad man kan straffes for, og hvad man ikke kan straffes for.

Goos: Fra forskellige Sider er den Tanke udtalt, at man overhovedet kun skulde modvirke Drikfældigheden ved moralske Midler, og at Tvang skulde være principielt udelukket. Det kunde jo være meget rigtigt, dersom Drikfældighed var en moralsk Skavank, som kun generede den paagældende selv og hans Omgivelser, men ikke Samfundet i det hele taget. Men Sagen er jo netop, og det er saa sikkert som noget, at Drikfældighed, Drukkenskab, Paavirkning af spirituøse Drikke overhovedet er den vigtigste Faktor, hvorfra Forbrydelserne udspringe. Derfor ere allerede af denne Grund, ganske bortset fra det moralske Hensyn, Samfundet og Staten virkelig nødte til, hvis de ville holde det gamle Ordsprog, at Forebyggelse er bedre end Repression bagefter, i Tide at søge at modvirke denne Kilde til Forbrydelse.

Hvad nu særlig de Tvangsforholdsregler, som dette Lovforslag omhandler, angaar, vil jeg bemærke, at jeg i dette Øjeblik ikke skal indlade mig paa de enkelte Betingelser for Tvangen, der kan mulig være noget at rette der; men hvad angaar selve Tvangsmaaløget om ikke at nyde de stærke Drikke en vis Tid, ere vi jo slet ikke inde paa noget nyt, thi med alle Partiers Samstemning blev jo i 1906 denne Bestemmelse vedtagen i den midlertidige Straffelov. Denne bestod som bekendt af to Bestanddele, den ene, som jeg for mit Vedkommende var meget imod, var Pryglestraffens Indførelse, den anden var en Række af visse Bestemmelser, som alle den Gang erkendte vare et Fremskridt, og som bleve vedtagne ganske i Almindelighed. Det hedder i denne Lovs § 6, at naar nogen under en offentlig Sag findes skyldig i Vold mod sagesløs Person eller i visse Forbrydelser, som nævnes i en anden Paragraf, nemlig Sædelighedsforbrydelser, og Retten finder, at Forbrydelsen er begaaet under Paavirkning af spirituøse

Drikke, kan der til Retsprotokollen gives ham Paalæg om, at han i et vist Tidsrum, dog ikke udover 5 Aar fra hans Løsladelse, ikke i en næringsdrivendes Lokale maa nyde spirituøse Drikke og ej heller færdes udenfor sit Hjem i kendelig beruset Tilstand. Om Paaløget optages det fornødne i Politiefterretninger — der have vi Albumet, om De vil —, men saa hedder det udtrykkelig, at Meddelelse derom maa ikke indrykkes i offentlige Aviser — det Hensyn tager man. Overtrædelse af dette Paalæg straffes naturligvis. Men saa hedder det videre, at Politiet kan give næringsdrivende Paalæg om ikke at udskænke spirituøse Drikke til en saadan Person, og Overtrædelse af dette Paabud medfører Strafansvar. Det er den gældende Ret til Dato. Den midlertidige Straffelov gælder i 6 Aar, og altsaa i alt Fald til 1912, og ved eventuel Forlængelse vil man, selv om jeg haaber, at man udelader Pryglestraffen, rimeligvis ikke udelade denne Bestemmelse, i alt Fald har Straffelovskommissionen, for hvilken jeg er Formand, ved Lejlighed givet til Kende, at man ikke ønskede at opgive denne Bestemmelse.

Hvad angaar den anden Tvangsforholdsregel, som der er Tale om, nemlig Tvangsindlæggelse paa en Helbredelsesanstalt, er det saaledes, at den paagældende, hvis han ikke indlægges paa en saadan Anstalt, kommer i Fængsel eller paa en Straffeanstalt — thi det hedder, at dette skal træde i Stedet for denne Indsættelse —, eller ogsaa kommer han i en Tvangsanstalt, thi en Person, som foretager de andre Ting, Betleri, Uterlighed og deslige, vil næsten altid høre til de Personer, der blive dømt som Løsgængere til Tvangsarbejde. Det er en Humanitetsforanstaltning, som her foreslaas, idet man siger: I Stedet for at sætte disse Slaver af Alkohol i en Straffeanstalt eller i en Tvangsarbejdsanstalt, som nok kan undlade at give dem spirituøse Drikke, men i øvrigt ikke kan paavirke dem, anbringer man dem i Anstalter, som ere indrettede paa at helbrede dem, og hvor Lægen kan søge at iværksætte en rationel Kur for dem, dog indenfor en begrænset Tid, saaledes som det ogsaa er bestemt i den norske Lov om drikfældige, som i mange Retninger har tjent denne Lov til Forbillede. Saa vidt jeg husker, er Maksimum 18 Maaneder første Gang og ved Tilbagefald 3 Aar, altsaa ikke længere Tid, end den samme Person skulde sidde i Straffeanstalten eller som Løsgænger i Tvangsarbejdsanstalten. Der opstaar altsaa blot det Spørgsmaal: